

strani reke Bosne lepa novo napravljena cesta za vozove, zraven nje pa je nova železnica. Na obeh straneh reke Bosne razprostirajo se lepe ravnine s poljem in pašniki, med njimi pa krasni bregovi in visoke gore, poraščene z lepim šumskim drevjem. Tako se potnik raduje nad lepo naravo, akoravno je cela dolina tudi tukaj prazna prebivalcev in le redko se opazi kje kak človek ali pastir s čedo ovác ali krav.

(Dalje prihodnjič.)

Politične stvari.

Cesar na Českem

in njegovi pomina vredni izreki.

1. dne t. m. se je presvitli cesar po železnici pripeljal v Prago, kjer je bil z navdušenimi „slava“ in „hoch“ klici sprejet. Da bi hoteli popisati svečanosti, s katerimi je bil povsod sprejeman, kamor je prišel, potrebovali bi prostora kar za tri naše liste in še bi z ostali za tem, kar je bilo. Zato naj se naši čitatelji zadovoljijo s tem, da izvedó, da je bil entuzijazem nepopisljiv, s katerim je bil od ondašnjih Slovanov in Nemcev sprejeman. Naj rekó zdaj nekateri dunajski nemško-liberalni in pa ogerski madjaronski listi, kar koli hočejo, da potovanje cesarjevo nima politične pomembe, uže sam ta entuzijazem vničuje njihove trditve. Če tudi nekateri teh časnikov pisano gledajo cesarjevo potovanje, češ, da je ono „akt Taaffeove politike“, vse le je strupen žolc tiste nepopoljšljive stranke, ki noče sprave in miru med narodi avstrijskimi.

Pustimo te strankarje in čujmo, kaj je cesar pri tej ali uni priliki govoril.

Velike pomembe je posebno to, da povsod, kjer so se cesarju mestni župan in drugi načelniki poklonili z nagovorom v českem jeziku, je tudi on poleg nemškega jako prijazno vselej odgovarjal tudi v českem jeziku. S tem je presvitli vladar očitno pokazal, da mu je česki (slovanski) narod ljub in da njega jezik zna in rad govori ter da po takem je vse laž, kar ustavoverci čenčajo ljudem, da cesar hoče strogi centralizem s ponemčevanjem narodov avstrijskih.

Ko je dr. Rieger cesarju rekel, da se bode sprava med narodi dosegla, kečar se pomirijo nekateri prenapeti duhovi in da bodo Čehi v deželni zbor stopili in s potrpežljivostjo šli na delo, odgovoril mu je ljubeznjivo cesar: „Potrpežljivosti se morate od mene učiti“. To kaže, da cesar spremlja v duhu vse notranje prepire v svojem cesarstvu in da v pogledu na te razpore, ki mu delajo veliko bolečin, se mora vaditi velike potrpežljivosti. Zato je pa tudi plemenitaže, ki so se mu v velikem številu obéh strank poklonili, radostno pozdravil z ozirom na to, da je ministru Taaffe-u obveljalo, dognati med njimi kompromis pri volitvi poslancev v državni zbor.

V razgovoru z dr. Jirečekom, bivšim ministrom, je cesar rekel, da se mora očitno priznati, da je „državni zbor veliko dovršil, če tudi ima še veliko storiti.“ S tem izrekom, ki je očitna pohvala sedanje večine državnega zbora, je cesar ovrigel vse tiste pisarije, s katerimi ustavoverci ljudstvo motijo, da sedanji državni zbor ni ničesa storil.

V pogovoru s knezom Karolom Auerspergom, deželnim glavarjem českim, je cesar milovaje rekel, da „deželne priklade rastejo, od leta do leta in da so menda šole tako drage“. Deželni glavar je čutil, kam s to opomnijo meri cesar, in je skušal breme velikih deželnih priklad s tem opravičiti, da tudi zdrav-

stvene in druge naprave mnogo stroškov prizadevajo česki deželi. Cesarjev izrek pa vendar le ostane resničen.

Naj še posebno našim kmetskim gospodarjem nekaj povemo, kar jih bode gotovo zelo veselilo. Ko je cesar 28. dne maja obiskal konjsko razstavo v Pragi, je nemški ogovoril konjerejca Antona Jancika iz Gornjega Necica pri Lipniku na Moravskem, ki je dobil premijo za razstavljen kobilu z žebetom. Nekako osupnjeni mož, ki ni vedel, kako nazivati cesarja, je naposled česki tako-le odgovoril: „Jasnosti! prosim za odpusteni, já jsem Moravan, a nerozumim nemecky“. Cesar smehlja se mu odgovori česki tako-le: „To nic ne delá, já umim moravsky“. Tako se je več minut razgovarjal z njim ter ga izpraševal o starosti kobile, o številu premij, ki jih je uže dobil, o starosti žebeta itd. Jancik je zmerom pogumneje odgovarjal in cesar ga je z vidljivim veseljem poslušal, dokler se ni od njega poslovil z besedami: „Mužete z toho miti radost, že jste sy vychovali (izredili) tak pekne zvire!“ Tako odlikovani kmet je potem vsakemu radostno pripovedoval, da je s cesarjem prav po domače se pogovarjal.

Mnogo zlata vrednih izrekov bi mogli še navesti, pa naj zadostujejo ti, ki kažejo, da presvitli cesar hoče ravnopravnost narodov in želi spravo med njimi, ljudstvu pa manj davkov, in da odobruje delovanje konservativne (naše) večine v državnem zboru in postopanje ministra Taaffe-a, ki trdno stoji v zaupanji cesarjevem. Iz vsega pa sledi, da se v Avstriji obračajo stvari na bolje in da bodo še boljše, ko prodere povsod prepričanje, da onemu nesrečnemu gospodarstvu, ki je bilo skoro 18 dolgih let v rokah ustavaških liberalcev, mora konec biti v Avstriji, da se reši duševnega in materijelnega propada.

Po vsem tem sklepamo te vrstice tudi mi, združeni z našimi brati na Českem s klicem: Slava presvitlemu cesarju, vzvišenemu spravitelju narodov avstrijskih!

Mnogovrstne novice.

* *Gluhega čebelarja* v Šildavu na Nemškem je unidan čebela pičila na trepavnico blizo sènc. Potolažiti si hude bolečine je mož prst pokladal na trepavnico in jo z vodo močil. Na to je trdo zaspal. Ko se zbudi, sliši z zvonika nenadoma uro biti, ko je dve leti, kar je po prehlajenji popolno oglušil, ni slišal.

* *Veliki zvon* stolne cerkve v Kolonji (Köln) na Nemškem je med zvonjenjem pred praznikom sv. Rešnjega telesa počil. Ta zvon je za tako imenovanim „cesarjevim zvonom“ četrta te cerkve po velikosti.

Naši dopisi.

V Gorici 6. junija. — Ves ta mesec je nekako posvečen petindvajsetletnici prevzva našega knezo-nadškofa. Pretekli četrtek, 3. t. m., je bila obletnica Njihovega posvečenja v Ljubljani (l. 1855.) Tisti večer je napravil zavod šolskih sester „de Notre Dame“ prav primerno slavnost. Odgojanke so izročile prečastitljivemu starčku jubilanu razne darove — svoje izdelke; potem so bile žive podobe, bistroumno umišljene, predstavljajoče prizore iz življenja sv. Andreja; vmes se je igralo na glasovir. Med mnogimi povablenci so prišli častit prečastitega jubilanta vsi načelniki našega mesta. Prava petindvajsetletnica pa bode za vso nadškofijo še le 24. t. m., t. j. na obletnico tistega dne, ko so bili knezo-nadškof l. 1855. v prvostolnici svečano